

givning hjemlede. Derimod er Anledningen nu kommen derved, at den reviderede Bernerkonvention indeholder den Bestemmelse i Artikel 3, at denne Konvention finder Anvendelse paa fotografiske Arbejder og paa Arbejder, som ere fremstillede ved en lignende Fremgangsmaade, og at de kontraherende Lande ere pligtige til at sikre Beskyttelsen af disse Værker. De tidligere Bernerkonventioner stillede det frit, men indeholdt en Bestemmelse om, at de Lande, som betragtede den fotografiske Frembringelse som en kunstnerisk Frembringelse, vare pligtige til at yde ogsaa fremmede Fotografer den samme Beskyttelse. Danmark hører ikke til de Lande, der have opfattet de fotografiske Frembringelser som kunstneriske, det gøre de romanske Lande. Der kan rejses Tvivl, om det er rigtigt, men Synspunktet, fra hvilket man gik ud i 1865 og senere hos os, har i alt Fald været dette, at det aandelige Arbejde ved disse Frembringelser vel kan være meget betydeligt, men ikke er afgørende, væsentligt fordi Naturens Virksomhed gennem Lyset er den vigtigste Faktor ved Frembringelsen. Derfor har man med Hensyn til Fotografbeskyttelsen i det hele anlagt et andet Synspunkt end ved de egentlige kunstneriske Frembringelser, nemlig væsentlig det økonomiske Synspunkt. Selve Loven af 1865 finder ikke Anvendelse uden paa danske Fotografer. Naar man nu vil tiltræde den reviderede Bernerkonvention, er Danmark pligtig at udvide sin Beskyttelse, saaledes som den er, til de fremmede Fotografer, og det kunde ske, som ogsaa meget rigtigt bemærket i Anmærkningerne til Lovforslaget, ved en simpel Tilføjelse om, at under Forudsætning af Gensidighed kan en Beskyttelse som den, der er givet ved den nugældende Lov, ogsaa ydes fremmede. Altsaa selve Bestemmelsen i den reviderede Bernerkonvention forpligter ikke til i øvrigt at revidere Loven af 1865, men dertil er der en indre Anledning. Det forholder sig jo nemlig saaledes, at den Beskyttelse, som er ydet ved Loven af 1865, er meget karrig, den gælder for 5 Aar, er betinget af forskellige ret besværlige Formaliteter og gælder kun Beskyttelse mod fotografiske Gengivelser, medens der i Nutiden findes mange andre Slags Gengivelser af Fotografier efter Naturen eller Kunstværker, som kunne komme Fotografen til Skade i hans Erhverv. Det er altsaa en indre Anledning, og de store Bestræbelser, som have været udfoldede fra Fotografernes Foreningers Side, have væ-

ret Anledningen til, at man har optaget hele Loven af 1865 til Revision, hvad den ogsaa visselig kunde trænge til.

Det er navnlig paa tre Punkter, at der tilsigtes Forbedring, nemlig med Hensyn til Varigheden af Beskyttelsen, dernæst Betingelser, Formaliteter for at opnaa den, og endelig for det tredje skal der sikres mod andre Gengivelser end just de fotografiske. Hvad Lovforslaget i den Henseende foreslaar, maa vistnok nærmest siges at være i Overensstemmelse med Udviklingens og Forholdenes naturlige Krav. Hvad Fotograferne i saa Henseende ønske, er ikke mere, end hvad de de fleste Steder have opnaaet i alle de Lande og vel ogsaa i andre end just de Lande, der ere i Bernerkonventionen. Det egentlig vanskelige Spørgsmaal er Varigheden, idet Afgørelsen deraf beror til Dels paa et Skøn. Det viser sig ogsaa, at de fremmede Lovgivninger i den Henseende ere ret forskellige. Bernerkonventionen forpligter ikke der til noget, det er et rent indre Spørgsmaal, naar kun man erkender, at den Beskyttelse, som man giver de danske Fotografer, ogsaa kommer de fremmede til Unionen hørende Landes Fotografer til gode. Med Hensyn til Varigheden bestemmes altsaa her, at „Retten vedvarer, saa længe Frembringeren er i Live, samt i et Tidsrum af 15 Aar efter hans Død“. Det sidste er naturligvis Udslag af et Skøn. Det eneste Land, der til Dato er blevet staaende ved den gamle Bestemmelse — der ogsaa fandtes i Loven af 1865 —, men rimeligvis ogsaa nu vil rette den, er Sverige. Lovforslaget har i den Henseende fulgt den norske Lov, der netop har denne Bestemmelse om „15 Aar efter hans Død“. Der er god Anledning til at søge Overensstemmelse med den norske Lov paa dette Punkt, vi have i det hele taget i hele Udviklingen, ikke blot med Hensyn til Fotografernes, men navnlig ogsaa til Forfatternes og Kunstneres Ret, søgt at holde os i saa nær Overensstemmelse som muligt med den norske Lovgivning. — Men ved Siden af dette, som jo er Hovedspørgsmaalet, Fornyelsen af den indre Lovgivning om Fotografernes Beskyttelse, er Lovforslaget jo blevet ret udførligt i Forhold til den meget knappe, men ogsaa meget ufuldstændige Lov af 1865, idet det optager en hel Del Spørgsmaal til Besvarelse og Løsning, som ikke findes i Loven af 1865, men derimod har et Forbillede i Loven om Forfatterne og Kunstnerne. Og det tiltrænges ganske vist. Alle disse Bestemmelser have ikke ligefrem kunnet overføres,